

PA MI SMO S TOBOM JELI I PILI!

21. nedjelja kroz godinu, C

U jednom dječjem vrtiću jedan se malac pohvalio teti kako on vozi tatin bicikl. Ona ga je upozorila da uvijek treba govoriti istinu i onda ga upitala je li siguran da je vozio tatin bicikl. Dječčić je malo zastao i onda skrušeno priznao da ga njegov tata tek uči voziti na svom velikom biciklu. Doista, od najranije svoje dobi čovjek se želi isticati. Zacijelo je do jedne mjere razumljivo da čovjek želi nadigrati svoga suparnika, izdići se iznad prosječnosti. Međutim, koji puta je ta potreba toliko velika da se čovjek počinje hvaliti onim što nema, odnosno da se počne „kititi tuđim perjem“. Takvim je ljudima onda silno važno kojeg su roda, koje ugledne rođake imaju, vrlo su ponosni što su Zagrepčani, a ne neki seljaci ne znam odakle. Bitno im je da imaju pretplatu u kazalištu, da se odijevaju u toj-i-toj trgovini, da idu na odmor u neko ekskluzivno odmaralište, da su bili viđeni s tim i tim...

O tom problemu govori danas i Isus. Veli, kako će neki o koncu svijeta kucati na zaključana vrata govoreći: „Gospodine, otvori nam!“ Kad budu čuli da im on kaže da ih ne poznaje, počet će isticati: „Pa mi smo s tobom jeli i pili, po našim si trgovima naučavao!“ No, zaključuje Isus, to im neće ništa vrijediti.

Eto, takvi smo. Isuviše se lako počinjemo pouzdavati u naše veze i poznanstva, u neke naše kanale i okolne putove kojima (nezasluženo i preko reda) dolazimo do naših ciljeva. I to onda jednostavno prenosimo na naš vjerski život (kao da bi se naš „običan“ život i mogao razlikovati od našeg „vjerskog“ života). I evo nas kako se hvališemo pred Gospodinom: Pa ja sam kršten odmah po rođenju (a ne kao oni veliki Hrvati koji se krste u odrasloj dobi). Moj je otac bio crkveni odbornik, teta časna sestra, a mama članica trećega reda. Ja sam bio sam ministrant do osmog razreda, krizman sam u četvrtom, a vjenčan u svojoj župi. Istina je da sada baš i nemam vremena ni za molitvu ni za nedjeljnu misu (kad vidim tko tamo dolazi nemam volje doći). Istina je da tu i tamo zakinem državu, posuđujem uz visoke kamate, ne isplaćujem radnicima plaću, ne pazim koliko pijem, što pričam i što činim... Sve to može biti, ali, Gospodine, pa ja sam katolik od svoga rođenja. Ja dajem kuću redovito blagosloviti. Dijete mi je upisano na vjeronauk. Konačno, dao sam toliko priloga u crkvenu kasu... Znamo se ti i ja, Gospodine, već dugo godina. i tako ponavljamo grešku farizeja koji su se silno pouzdavali u to da su Abrahamovi sinovi i da na svom tijelu nose biljeg Zakona.

A Gospodin? Nije baš nježan. Ne treba mu „slavna prošlost“. Ne trebaju mu ni lente ni kolajne. Ne treba mu ni krsni list, ni već požutjela uspomena s Prve svete pričesti. Trebaš mu ti. A ti, kome stvarno pripadaš. Bogu ili...?

Kako nas boli ova riječ, dragi moji prijatelji. Kako i ja osobno padam u napast da kažem Bogu kako sam svećenik, kako surađujem u katoličkim časopisima, kako pripadam hrvatskom narodu koji je toliko godina bio „predziđe kršćanstva“. Međutim, Bog to sve zna. On želi mene. Moju ljubav. Moju privrženost. Moje nastojanje da mu doista služim svim srcem. Bez sakrivanja iza odlikovanja, nagrada, zasluga, itd., itd. Doista, razmisliti nam je i razlučiti, što je stvarno bitno, važno i jedino važno.

Zvonko Pažin